

Fr. Albrecht:

Spev proletarcev.

Nas je rodil granitni trdi tlak
velikih mest, širokih cest,
nas je plodil dušeci, vlažni mrak, —
naš otec glad je, majka nam bolest.

Mi vsi v prokletstvu smo zaplojeni,
mi vsi rojeni smo v prokleti dan,
mi — sužnji gladni — smo obsojeni,
da sipljemo bogastvo v skopo dlan . . .

A naš je svet! Čez vse strani
smo zasejali ta svoj sužnji rod:
da, kadar mi zamahnemo s pestmi,
se stresa zemlja, odgovarja svod;

da, kadar mi zapojemo svoj spev,
se v bajonetih mesta razblešče,
v nebo grmi njegov srdit odmev,
v foteljih starci plešasti medle . . .

Radivoj Peterlin:

Sneg kopni.

Sneg kopni —
Že od juga veter piše,
solnce pne se vedno više,
vrba kraj vodé brsti,
grud globočje, širše diše —
kaj da tebe, draga, ni?

Zeleni
trava v polju in tam v gaju
poje slavec, kakor v maju
vse cvete in vse diši,
a pomlad ne čaka naju,
torej hiti, ljuba, ti!

Čas beži —
Kukavica v logu kuka,
modra sova v duplu uka,
šoja v vejah se smeji:
„Vsi smo svatje davno tukaj,
toda le — neveste ni.“

